

Nắm lấy tình yêu

- Kế hoạch cầu hôn của anh thế nào rồi? Anh đã làm như em bảo chưa?

Anh đưa tay véo nhẹ vào khuôn mặt bầu bĩnh của Khanh:

- Trẻ con, ăn đi, toàn huyền thuyên nói chuyện người lớn.

Phố đã lên đèn từ rất lâu, đường dọc dài chạy thẳng tít tắp với những hàng cây hiu hắt đỏ. Mùa thu rồi. Tối, anh nhắn tin:

- Đi tìm hoa sữa nở không bé? Ở nhà để mau thành bà cố.

- Ai bảo anh, đi cùng bà cố chỉ có ông lão thôi - Khanh vùng vằng.

Nhẫn thế nhưng Khanh vội vàng khoác thêm chiếc áo mỏng, với tay lấy mấy que kẹo rồi chạy vù đến cổng cơ quan anh.

Vừa hấp tấp chạy đến nơi, nhìn thấy anh, mắt Khanh nhắm tít lại.

- Quần ngố đẹp nhỉ? Ờ, thế hoá ra anh đi làm mang theo cả quần đùi đến cơ quan à.

- Hôm nào hẹn em, thì đúng là như thế. Có được không hả bé?

Khanh cười ngặt nghẽo, tay chìa ra một cái kẹo:

- Anh ăn đi cho đỡ chóng già. Trông bộ dạng anh bắt đầu khập khiễng rồi đấy.

- Anh đang còn trong thời gian bảo hành. Em không tin à, không tin lúc nào có bộ phận hư anh sẽ chỉ.

Khanh dấm thùm thụp vào lưng anh, rồi túm một vạt áo bước theo sau nhõng nhẽo. Anh vừa bỏ hai tay vào túi quần vừa bước lơ đãng, Khanh căng mắt nhìn vào khoảng tối những hàng lá, chiếc mũi bướng bỉnh chun lại khi bắt được mùi hương ngọt ngào quyện vào se sắt heo may.

- Đi hết cả đường rồi, có vấn đề mới tìm hoa sữa ban đêm. Nó bé tí tẹo thế.

- Em mỗi chân thì ngồi xuống đi?

Vừa nói, anh vừa cho tay vào bốn chiếc túi quần căng phồng:

- Cái này là gì? Anh cũng đi với em, mà anh hái được.

- Anh ăn gian, có bao nhiêu bông mới nở, anh hái hết sạch rồi.

Khanh ngồi bên anh, để những cánh hoa mỏng manh vào lòng bàn tay và ngụp mặt vào đấy. Mùi hăng hắc, nồng nàn của hoa quyện vào hơi đêm dinh dính.

- Em muốn ăn chè. Cứ ngửi mùi hoa sữa là em thèm lạnh.

Anh kéo Khanh đi. Đến quán chè năm liêu xiêu trông ra bờ hồ, gió thổi làm những ngọn tóc Khanh bay loã xoã trên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. Cô chủ quán nhìn thấy hai đứa bê ra hai ly chè xanh đỏ. Nhanh như cắt Khanh chớp lấy cốc chè màu xanh, đẩy ly còn lại về phía anh.:

- Cứ như mọi lần thôi.

Những viên đá mát lạnh vừa chạy qua miệng, lấy được sức lực Khanh lại không cho anh yên:

- Kế hoạch cầu hôn của anh thế nào rồi? Anh đã làm như em bảo chưa?

Anh đưa tay véo nhẹ vào khuôn mặt bầu bĩnh của Khanh:

- Trẻ con, ăn đi, toàn huyền thuyên nói chuyện người lớn.

Khanh nhìn vào khoé môi biết cười của anh mà vênh mặt cãi:

- Chuyện người lớn gì chứ. Sao anh không giới thiệu chị ấy với em.

- Chị ấy bận, với lại người ta lớn rồi, chứ đâu nhí nhố giống em.

Lần nào gặp nhau, anh cũng chiều theo mọi yêu cầu của Khanh một cách rất

ân cần. Khanh ăn một lúc hai cốc chè rồi đòi về. Họ lại đi chậm chậm ngược qua những hàng hoa sữa lúc này, phố khi ấy đã chẳng còn mấy người qua lại. Bỗng nhiên, có đứa bé chìa ra trước mặt Khanh bó hoa.

- Chú ơi! Mua hoa tặng cô đi chú!

- Nhưng hoa này là hoa hồng, cô không nhận được.

- Sao lại không, cô chú là một cặp đẹp đôi.

Cả hai bật cười, anh móc túi đưa vào tay thằng bé 20.000đ, nó tinh quái nháy mắt với anh rồi biến mất hút. Trước khi đi, nó còn nói với lại rất khẽ vào tai Khanh: “Rõ ràng là chị đang yêu!” Thoảng trong gió, tiếng Khanh tự hỏi lòng mình: “Ừ, nhưng làm sao mình biết sẽ yêu ai?”

Khanh yêu Duy? Duy và Khanh học cùng với nhau từ cấp 1, bố Duy và mẹ Khanh làm cùng cơ quan với nhau, nên hai đứa quấn quýt như con một nhà. Ngày bé, cứ một buổi bố Duy đón hai đứa đi học về, rồi một buổi đến lượt mẹ Khanh, Khanh thích ăn cơm ở nhà Duy hơn nhà mình còn Duy thì ngược lại. Cho đến tận cấp 3, bạn bè cùng lớp vẫn thấy Duy và Khanh thỉnh thoảng nắm tay nhau đi tung tăng trong trường, ai cũng nghĩ hai đứa yêu nhau.

Khanh bỏ qua mọi lời trêu chọc của bạn bè, có hề gì chứ, với Khanh, Duy quan trọng hơn một người bạn. Duy là tuổi thơ của Khanh, một khoảng trời mà không ai có thể chạm tay vào được. Nhưng Khanh không biết mình đã thích Duy theo cái cách của một người con gái nghĩ đến một người con trai chưa. Ở bên Duy, Khanh thấy mình rất vui, xa Duy, Khanh thấy nhớ, nhưng niềm vui và nỗi nhớ chưa đủ thấm thía trong lòng thì đã bị cuốn đi.

Ngày chia tay buồn nhất trong lòng Khanh là hôm tiễn chân Duy vào Thành phố Hồ Chí Minh học đại học. Ra Hà Nội được một tháng, Khanh nhận được thư Duy, Duy nói nhớ Khanh, nhớ nhiều lắm. Khanh xúc động vì tình cảm của Duy, Khanh khóc bởi vô hình nhận ra có thứ gì đó mạnh mẽ đang nảy nở bóp nghẹt trái tim và khiến Khanh lo sợ.

Đều đặn, Duy gửi thư mỗi tuần, lá nào cũng đầy ắp ân cần, nhẹ nhàng, hóm hỉnh và dễ thương như những ngày còn ở bên nhau. Khanh hí hoáy tô vẽ những bức tranh đầy mảng màu sắc sỡ, gửi kèm đủ chuyện linh tinh về Hà

Nội gửi vào miền Nam cho Duy. Gần về sau, những bức thư của Duy dài hơn thường lệ, bức thư nào Duy cũng nói nhớ da diết mùa thu ngoài bắc, Duy còn bảo, muốn được nắm tay Khanh đi trên con đường đầy lá vàng như hồi còn bé.

Bức thư cuối cùng Duy bỏ lửng: “Khanh à! Khanh chờ Duy nhé, Duy sắp ra Hà Nội để nói với Khanh một bí mật rồi đấy!”

Khanh đã chờ rất lâu, một ngày, hai ngày, một tháng, hai tháng, rồi một năm, và bây giờ đã là năm cuối cùng của thời sinh viên mà Duy vẫn không ra Hà Nội như đã hứa. Duy lặng lẽ rời xa Khanh, đi xa hơn cái khoảng cách hơn 1000 cây số đường để đến một nơi xa lạ, lạnh lẽo và đơn độc. Khanh nghe người ta kể, khi Duy bị chiếc xe ô tô trượt qua người, ở túi áo ngực văng ra một hình trái tim màu đỏ, trong đó là sợi dây chuyền có dấu thập tự khắc chữ K.

Ngày hôm ấy, cách ba hôm nữa là sinh nhật của Khanh, đêm hôm ấy, Duy định bắt tàu ra Hà Nội. Nhưng bí mật đã đi theo Duy về phía đường chân trời mờ mịt, Khanh đeo sợi dây chuyền trên cổ, nhớ mãi lời Duy: “Duy sẽ tặng cho người Duy yêu nhất một sợi dây chuyền có dấu thập tự, để cầu mong an lành, để tuyên thệ với người ấy là trong lòng Duy chỉ có một mình người ấy thôi.”

12h trưa anh nhắn tin hỏi: “Chiều đi với anh không? Đến một nơi này hay lắm”.

Chuẩn bị chuyển hành trình, anh cẩn thận bắt Khanh bịt kín hết cả khăn nón, khẩu trang, tấm thân rộng của anh che chắn khiến Khanh chẳng còn cảm thấy gì bên ngoài. Hai tiếng đồng hồ ngồi sau lưng anh, Khanh ngủ thiếp từ lúc nào cho đến khi được anh đánh thức dậy, trước mắt Khanh bốn bề là núi, lọt thỏm một khu vườn toàn nhãn và vải thiều.

Khanh rón rén đi trên những mô đất gập gềnh, rón rén dẫm chân lên cỏ, cảm giác mới mẻ lạ lẫm hết như người đi khám phá một vùng đất hoang. Một người phụ nữ nhỏ nhắn bước ra từ căn nhà cấp bốn được che phủ bởi những hàng nhãn xanh rì, tươi cười nhìn Khanh và anh rồi đon đả:

- Minh về rồi đấy à con? Các mẹ và các em chờ con mãi.

Anh nắm tay Khanh dẫn vào nhà. Căn nhà có bốn gian, chia đều nhau nằm thành một đường thẳng dài. Một phòng khách có nhiều đồ chơi của trẻ, trên tường chi chít những hình vẽ ngộ nghĩnh và tranh ảnh đủ màu sắc sỡ. Phòng khách được bố trí như một lớp học mầm non, ở đó có hai bà mẹ và 7-8 đứa nhỏ quây quần chuẩn bị bữa ăn chiều. Phòng ăn nhỏ hơn nằm bên tay phải, bộ bàn ghế gỗ thấp đơn sơ và hai chiếc chiếu trúc trải trên nền nhà; phòng ngủ kế bên chỉ kê ba chiếc giường đôi sát nhau hướng đầu ra cửa sổ.

Căn phòng cuối cùng im ắng hơn cả, mùi thơm của hương trầm toả sau cánh cửa dịu dịu làm Khanh lâng lâng. Bước vào, Khanh ngỡ ngàng, trên bàn thờ là di ảnh của một người con gái trẻ có nụ cười rộng mở và dễ gần. Đôi mắt từ tốn, hiền lành trên cao nhìn xuống Khanh trù mẩn. Khuôn mặt bầu bầu, mũi hơi hếch bướng bỉnh, mái tóc cắt cao ngộ ngộ nhưng lại toát lên vẻ nhân hậu tự nhiên – khuôn mặt người con gái giống Khanh một cách ngạc nhiên.

Khanh sững sờ vài giây, quay sang nhìn anh, Khanh thấy anh đang bối rối.

Quen nhau đã lâu, chưa bao giờ Khanh hỏi anh về cuộc sống riêng tư và cũng chưa bao giờ Khanh nghe anh nhắc đến gia đình riêng của mình. Gặp anh trong một hội chợ việc làm do khoa Khanh tổ chức, lúc đó anh là trưởng phòng nhân lực của một công ty tham gia tuyển dụng. Anh bảo anh là người Thanh Hoá, thế là thành đồng hương với Khanh, càng nói chuyện Khanh càng thấy tin tưởng và quý mến.

Nhưng chưa bao giờ Khanh dám nghĩ đến điều gì xa xôi trong mối quan hệ giữa hai người vì xung quanh anh không thiếu gì phụ nữ xinh đẹp, giỏi giang và cũng vì cách anh quan tâm đến Khanh hết như với một đứa em gái trẻ dại, cần phải dỗ dành, cần phải chiều chuộng và cũng cần bảo ban, uốn nắn.

- Anh và cô ấy cùng lớn lên ở nơi này. - Anh nói, phá tan đi sự im lặng đang tan chảy rã thấm vào Khanh. Anh ấn vai Khanh ngồi xuống một góc nhãn, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Khanh không buông.

- Anh được gửi vào đây khi 5 tuổi, còn cô ấy mới lên 2, anh mất mẹ còn cô ấy không còn cả bố lẫn mẹ. Bọn anh ở bên nhau, thương nhau bằng tình cảm của hai người bạn, của tình anh em, bằng sự sẻ chia, đồng cảm giữa những người cùng hoàn cảnh.

Lớn lên, anh đi học đại học rồi ở lại Hà Nội làm việc còn cô ấy học cao đẳng sư phạm ở tỉnh nhà rồi về dạy cho các em mồ côi, khuyết tật ở vùng này. Anh lúc nào cũng sợ, yêu anh cô ấy sẽ khổ, nên chẳng thể ngỏ lời. Mãi mê làm ăn, đến ngày tự tin có thể mang hạnh phúc về cho người mình yêu thì cô ấy chẳng bao giờ trở lại nữa. Cô ấy mất khi cố cứu một đứa trẻ bị ngã xuống sông.

Khanh khóc nức nở, cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng và trần trối như khi nghe tin tai nạn xảy đến với Duy.

- Anh gặp em đúng 2 năm ngày cô ấy mất. Lần đầu nhìn em từ phía sau anh đã thoáng giật mình, đến khi em quay lại, anh không thể tin trên đời này lại có hai người giống nhau đến thế. Em mang đến cho anh một sự cứu vớt, lấp đầy những hụt hẫng trong lòng anh lúc đó. Anh hi vọng mong manh rằng, sự có mặt của em sẽ mang cô ấy trở lại trong cuộc đời anh.

Nhưng càng gần em, anh càng hiểu điều đó là không thể, càng gần em, sự nhí nhảnh, và tâm hồn sâu lắng lẫn khuất nơi em đã cuốn anh đi từ lúc nào. Anh bắt đầu tranh đấu, anh sợ mình có lỗi với cô ấy nhưng sợ hơn cả là nếu em biết sự thật em sẽ xa rời anh. Anh đã quyết định giấu em để có thể gặp gỡ và ở bên em đến chừng nào có thể.

Anh đưa tay vuốt nhẹ nhẹ những giọt nước mắt chảy trên má Khanh, Khanh cầm nín, ngược mắt nhìn anh. Mắt anh hoe đỏ, rưng rưng thương cảm và xúc động.

- Em còn nhớ buổi đi chơi của bọn mình cách đây vài tuần không? Hôm ấy em bảo mệt và buồn nên muốn anh ngồi lại với em. Trong khi em ngủ thiếp đi, anh vô tình nhìn thấy tấm ảnh của em và Duy trong cuốn sổ trên bàn. Em à! Anh xin lỗi vì không giấu nổi tò mò, anh đã đọc những dòng em viết. Em nhỏ bé và trong trẻo nhường ấy sao cố chịu nỗi đau một mình. Anh thương em, yêu em và anh không thể hèn nhát. Anh phải nói với em điều đó, dù phải mất em.

Khanh gục đầu vào vai anh, mùi mồ hôi nồng nồng toả lẫn với hơi ấm nóng bỏng thấm thía khiến Khanh trấn tĩnh. Ngẩng mặt lên Khanh đã thấy ba bốn đứa trẻ vây quanh mình, một đứa thân thiết kéo tay Khanh:

- Chị ơi! Lần nào anh Minh về cũng kể chuyện chị rất nhiều. Bọn em hình dung mãi mà không ra.

Khanh yên lặng để mặc lũ trẻ nghịch ngợm tết những bím dài trên mái tóc.

- Hôm nay bọn em sẽ biến chị thành cô dâu nhé!

Khanh không nói gì, se sẽ cúi đầu không ra đồng ý và cũng không phản đối. Bàn tay anh nóng rực, mồ hôi ươn ướt tay Khanh. Khanh bỗng thấy Duy và cả cô gái chưa một lần gặp gỡ của anh mỉm cười với mình. Nụ cười khích lệ sự dũng cảm nơi Khanh.

- Những ngày anh đi công tác xa, em rất nhớ. Em biết anh quan trọng với mình, nhưng sợ Duy buồn và cũng sợ nếu anh biết sẽ rời xa em.

Anh vòng tay qua vai Khanh, để má cô vào ngực anh rồi giữ chặt.

- Em đúng là cô bé ngoan. Nhất định chúng ta sẽ hạnh phúc em à.

Những hàng lá rung rinh, mùa thu dường như ngưng đọng một nỗi phẫn chấn vô hình bao bọc lấy họ. Khanh ngồi co mình trong lòng anh, thấy ấm áp mà sao nước mắt cứ rơi. Bất giác, Khanh đưa tay lên cổ, nơi có chiếc vòng chữ thập Duy tặng và thì thầm: “Duy à! Cuối cùng, Khanh cũng biết cách nắm lấy tình yêu mà mình đang có.”

Chiều mùa thu ngược gió, họ vẫn lặng lẽ ngồi bên nhau. Chiếc vòng chữ thập khắc hình chữ K trên cổ Khanh óng ánh màu nắng, màu của an lành và hạnh phúc.